

Capitolul 1

Nu trebuie să lași să se întâmple asta, Kylie! Trebuie să-i pui capăt! Altfel, cineva drag ție o să pățească ceva rău...

Cuvintele premonitorii ale fantomei se auziră de undeva din spatele lui Kylie Galen și se amestecară cu zgomotele focului de tabără imens care trosnea cam la cincisprezece metri în dreapta ei. Aerul rece ca gheața anunța clar prezența spiritului, chiar dacă numai Kylie îl auzea, nu și ceilalți treizeci de puști veniți în tabără la Shadow Falls, care își dăduseră mâna acum într-un cerc ritualic.

Miranda, care stătea lângă Kylie în lanțul uman, o strânse mai tare de mână. Habar nu avea de prezența fantomei.

— Ce mișto e, murmură Miranda și se uită la Della, care era în fața lor.

Miranda și Della nu erau doar prietenele cele mai bune ale lui Kylie, ci și colegele ei de apartament.

— Aducem mulțumiri pentru această ofrandă.

Chris, sau Christopher, așa cum se prezentase în acea noapte, stătea în centrul cercului și ridica pocalul sacru spre cerul negru în timp ce îi binecuvânta conținutul.

Nu trebuie să lași să se întâmple asta, îi șopti din nou spiritul peste umăr lui Kylie, împiedicând-o să se concentreze la ritual. Kylie închise ochii și își imaginează fantoma așa cum îi apăruse de câteva ori — o femeie cam de treizeci și cinci de ani, cu părul lung și negru, îmbrăcată într-o rochie albă plină de sânge.

Stomacul i se strânse și fu copleșită de un sentiment de frustrare. De câte ori nu o rugase să-i explice ce se întâmplase, să-i spună cine, ce, când, unde și de ce? Dar spiritul femeii moarte nu făcea decât să repete același lucru.

Ce să mai lungească vorba, fantomele nou-apărute nu se pricepeau deloc la capitolul comunicare. Probabil erau la fel de nepricepute ca aceia care doar ce începuseră să vorbească cu spiritele, căci nici ei nu știau să le facă să comunice. Singura opțiune a lui Kylie era să aștepte până când fantoma putea cumva să explice ce voia să spună prin avertismentul ei. Acum totuși nu era timpul cel mai potrivit.

Acum sunt cam ocupată. Așa că, dacă nu poți să-mi explici în detaliu, putem să stăm la taclale mai târziu? spuse Kylie în gând cu speranța că fantoma putea să-i citească gândurile. Din fericire, fiorul care o străbătea pe șira spinării dispăru și căldura nopții se făcu din nou simțită — aerul înăbușitor din Texas, umed, dens și fierbinte, care ar fi fost la fel chiar și fără focul de tabără.

Mersi. Kylie încercă să se relaxeze, dar tensiunea pe care o simțea în umeri nu dispăru. Și avea un motiv întemeiat să se simtă astfel. Ritualul din acea seară, un fel de spectacol demonstrativ, era altă premieră în viața ei.

O viață care era mult mai ușoară până să afle că nu era în totalitate ființă umană. Bineînțeles, i-ar fi fost de ajutor dacă putea să-și identifice partea non-umană. Din nefericire însă, singura persoană care știa răspunsul era Daniel Brighten, tatăl ei adevărat. Kylie nu știuse de existența lui până când o vizitase spiritul lui, cam cu o lună și ceva în urmă. Și era clar că el se hotărâse să o lase pe ea să facă față crizei de identitate de una singură.

Daniel o vizita rareori și acum expresia „tată iresponsabil” căpăta un sens complet diferit. Mda, Daniel era mort — murise înainte ca ea să se fi născut. Kylie nu era sigură dacă se țineau cursuri de creștere și educare a copiilor pentru părinți în Viața de Apoi, dar era tentată să-i sugereze să se intereseze. Căci acum, când se întâmpla să-i apară, Kylie îl surprindea uitându-se la ea și, în clipa când deschidea gura să-l întrebe ceva, el dispărea, lăsând în urmă doar un fior rece și întrebări fără răspuns.

— Bun, spuse Chris. Dați-vă drumul la mâini, goliți-vă mintea, dar, atenție, nu rupeți cercul.

Kylie, împreună cu toți cei din jur, îi urmă instrucțiunile. Dădu drumul la mâini, dar mintea refuză să i se golească de alte gânduri. O adiere făcu să-i fluture câteva șuvițe de păr lung și blond. Acestea îi veniră peste față. Kylie și le dădu după ureche.

Oare tatăl ei iresponsabil se temea că i-ar fi cerut sfaturi în materie de sex? Asta o făcea mereu pe mama ei să dispară din cameră și să alerge să-i caute altă broșură pentru adolescenți. Nu că ea i-ar fi cerut vreodată mamei sale sfaturi în materie de sex. Sincer, ea era ultima persoană la care ar fi apelat Kylie pentru *astfel* de sfaturi.

Ce să vezi? Doar când îi pomenea Kylie că era interesată de un băiat, mama intra în panică și în ochii ei începeau să pulseze pur și simplu literele S-E-X. Din ferire, de când Kylie fusese expediată în tabăra Shadow Falls, numărul broșurilor pe teme sexuale scăzuse.

Cine știa oare ce pierduse în ultima lună? Poate că se mai descoperiseră câteva boli cu transmitere sexuală despre care ea nu știa. Nu încăpea nicio îndoială că mama ei le strângea teanc și le păstra pentru vizita lui Kylie de peste trei săptămâni. O vizită pe care Kylie nu putea să spună că o aștepta cu nerăbdare.

Bineînțeles, ea și mama ei își mai îmbunătățiseră cât de cât relația care însă nu era grozavă, asta de când mama i se confesase spunându-i că tatăl ei biologic era Daniel. Dar noua legătură mamă-fiică era atât de fragilă!

Kylie nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva relația lor nu era prea delicată ca să petreacă mai mult de câteva ore împreună. Dacă se ducea acasă și descoperirea că lucrurile nu se schimbaseră de fapt? Dacă distanța dintre ea și mama ei încă exista? Și cum rămânea cu Tom Galen, bărbatul pe care Kylie îl crezuse toată viața tatăl ei, cel care o părăsise pe mama ei și pe ea pentru o puștoaică doar cu câțiva ani mai mare decât Kylie? Fusese oripilată să-l vadă pupându-se de mama focului cu secretara lui mult prea tânără. Atât de oripilată, că nici nu-i spusese.

O briză de noapte târzie o făcu să simtă în nări fumul de la focul de tabără care trosnea. Kylie clipi fiindcă o usturau ochii, dar nu îndrăzni să iasă din cerc. Așa cum îi explicase Della, dacă cineva ar fi făcut asta, ar fi demonstrat lipsă de respect față de cultura vampirilor.

— Goliți-vă mintea, repetă Chris și înmână poculul mi puști din cealaltă parte a cercului.

Kylie închise ochii și încercă din nou să urmeze instrucțiunile lui Chris, dar în acel moment auzi zgomotul unei ape în cădere. Deschise rapid ochii și se uită spre pădure. Oare cascada era așa de aproape? De când Kylie aflase despre legenda îngerilor morții de la cascada, simțise un imbold să meargă acolo. Nu că ar fi tânjit să dea nas în nas cu vreun înger al morții. Deja avea prea multe pe cap chinându-se să facă față fantomelor. Dar nu putea să scape de senzația că apa curgătoare o chema.

— Ești gata? Miranda se aplecă spre ea și îi șopti: Se apropie.

Gata pentru ce? fu primul gând al lui Kylie. Apoi își aminti.

Miranda făcea mișto de ea?

Kylie se holba la poculul comun care era trecut din mână în mână, trecând pe la toți cei care formau cercul. I se opri respirația când își dădu seama că mai erau doar trei persoane până să ajungă la ea. Trase adânc în piept aerul cu miros de fum și încercă să nu arate că era dezgustată.

Cel puțin încercă. Dar gândul de a sorbi dintr-un recipient după ce toți își pusese gura pe buza lui i se păru ceva între scârbos și greșos. Însă cu siguranță factorul cel mai mare de scârbă era sângele.

În ultima lună se mai obișnuise să o vadă pe Della consumând hrana ei de zi cu zi. La naiba, Kylie chiar îi donase jumătate de litru pentru cauză — ființele supranaturale făceau astfel de lucruri pentru prietenii lor vampiri. Dar să fii nevoit să guști substanța care susținea viața era cu totul altceva.

— Știu că e scârbos. Prefă-te că e suc de roșii, îi șopti Miranda prietenei lor Helen care stătea în partea cealaltă.

Nu că șoptitul ar fi avut vreo relevanță printre astfel de creaturi ciudate.

Kylie se uită la ființele supranaturale prinse în cerc. Pe fețele lor jucau umbrele focului de tabără. O observă pe Della, care se uita urât la ele. Ochii auri îi luceau. Se vedea că era furioasă. Simțul ascuțit al auzului era doar unul din harurile ei. Nu încăpea nicio îndoială că avea să-i ceară socoteală Mirandei pentru cuvântul „scârbos” mai târziu. Ceea ce însemna de fapt că ea, Kylie, trebuia să le convingă să nu se omoare între ele. Kylie nu înțelegea cum puteau doi oameni să fie prieteni și să se certe așa de mult. Ea trebuia în permanență să o facă pe împăciuitoarea.

Se uită cum alt puști din tabără duse pocalul la buze. Știind ce mult însemna asta pentru Della, Kylie se pregăti mintal să accepte paharul și să soarbă din sângele dinăuntrul lui fără să vomite. Asta nu însemna că stomacul ei nu se mai răzvrătea.

Trebuie să faci asta. Trebuie să o faci. De dragul Dellei. *Poate chiar o să-ți placă gustul sângelui,* îi spusese Della mai devreme. *N-ar fi mișto dacă ai afla că ești vampir?*

Nu, își spusese Kylie în sinea ei, dar nu îndrăznise să o roastească cu voce tare. Kylie se gândea că să fii vampir nu era mai rău decât să fii vârcolac sau metamorf.

Dar apoi își amintise cum Della aproape că plângea când vorbea despre repulsia pe care o simțea fostul ei prieten față de pielea ei rece. Nu, mersi, Kylie prefera să rămână la fel de caldă cum era acum. Și gândul de a trăi cu o dietă care consta în principal din sânge...? Ei bine, Kylie

... se atingea când și când de carnea roșie și atunci o făcea... o dorea bine prăjită. Deși Holiday, directoarea taberei și mentorul lui Kylie, știasese că era puțin probabil ca ea să sufere schimbări masive metafizice, tot ea zisese și că orice era posibil. Ade-vărul era că Holiday — care era zână cu puteri depline — nu putea să-i spună lui Kylie ce avea să-i rezerve viitorul, deoarece Kylie era o anomalie.

Lucru pe care Kylie îl ura.

Nu-și găsisese niciodată locul în lumea oamenilor și, fir-ar să fie, nici aici nu și-l găsea. Nu era vorba că ceilalți puști din tabără nu o acceptau. Dimpotrivă, se simțea mai apropiată de ființele acestea supranaturale decât de adolescenții normali. Asta după ce a aflat că niciunul dintre cei de aici nu voia neapărat să o mănânce. Ca să vezi, Della și Miranda erau acum prietenele ei cele mai bune din câte existau — nu era nimic pe care să nu poată sau să nu vrea să-l împărtășească cu ele. Faptul că donase sânge pentru Della era cea mai bună dovadă.

Ce e drept, exista un lucru pe care Kylie nu putea să-l împărtășească cu prietenele ei cele mai bune. Fantomele. Majoritatea ființelor supranaturale nu le agreau. Nu că ea le-ar fi plăcut prea mult, dar asta nu le împiedica pe spiritele enervante să-și facă apariția cu regularitate.

Totuși, orice fel de ființă supranaturală ar fi fost, se vedea clar că harul ei era de a atrage fantomele ca un magnet. Sau... unul dintre harurile ei.

Holiday credea că faptul că vorbea cu spiritele era probabil unul dintre multele haruri pe care Kylie le avea și că celelalte aveau să se manifeste în timp. Ea spera însă că

avea să-i fie mai ușor să se descurce cu harurile ce urmau să se facă simțite pe viitor decât îi era cu morții nehotărâți, care-ți puneau la grea încercare abilitățile de comunicare.

— Vine, spuse Miranda.

Kylie văzu pe cineva care îi înmână paharul lui Helen și simți cum i se pune din nou un nod în gât. Se uită spre Derek, băiatul jumătate zână, cu părul șaten. Între el și Helen mai erau trei puști. Kylie ratase momentul când Derek băuse sânge. Nu că i-ar fi părut rău. Data următoare când se sărutau, nu voia să și-l imagineze bând așa ceva.

El îi zâmbi tandru și Kylie știa că Derek simțea vârtejul de emoții dinăuntru ei. Oricât de nebunesc părea, capacitatea lui de a-i descifra emoțiile o atrăgea și o împiedica în același timp să se apropie de el. De fapt, nu era atât abilitatea de a-i descifra trăirile care o împiedica să permită relației lor să devină mai profundă, ci capacitatea lui de a-i controla emoțiile. Fiind pe jumătate zână, Derek nu numai că putea să-i citească emoțiile, dar, cu o simplă atingere, putea să le și modifice, să transforme frica în fascinație și furia în calm. Era oare de mirare faptul că avea un sentiment de venerație față de tipul sexy foc?

N-aveți decât să spuneți că era paranoică, dar după ce văzuse cum tatăl ei — mai bine zis tatăl ei vitreg — o înșelase pe mama ei și apoi Trey, fostul ei iubit, îi dăduse papucii când ea ezitase să meargă până la capăt, îi era greu să aibă încredere în bărbați. Și chiar și mai greu când era vorba de unul care avea puterea să-i manipuleze emoțiile.

Nu că asta o împiedica să-l placă pe Derek sau să-și dorească să nu mai fie așa de precaută. Chiar și acum — când stomacul i se strânsese la gândul sângelui pe care

avea să-l bea, înconjurată de toată tabăra — se simțea că de el. Își dorea să-și pună capul pe pieptul lui, să se apropie destul de mult ca să-i vadă firișoarele aurii din pupilă cum se topeau și se amestecau cu verdele viu al irisului. Voia să-i simtă din nou buzele atingându-i-le pe ale ei. Să-i simtă gustul. În ultimele săptămâni aflate cât de bine săruta Derek.

Miranda își dresese glasul și Kylie se trezi din visare. Când îi văzu zâmbetul lui Derek de gen „te-am prins”, își dădu seama că acesta îi simțise tulburarea fizică și sângele îi urcă în obraji. Își dezlipi ochii de la el și se uită la Miranda.

Oh, fir-ar să fie! Acum Miranda îi întindea paharul. Era timpul să înceapă spectacolul.

Kylie luă pocalul. Acesta se simțea cald la atingere, ca și cum lichidul dinăuntru tocmai fusese scos din venă. I se puse un nod în stomac și altul în gât. Nu știa dacă sângele era de om sau de animal.

Gândește-te la altceva!

Trase aer în piept și simți în nări mirosul de cupru, ca de monede vechi. Până ca pocalul să-i atingă buzele, reflexul de a icni era gata să se facă simțit.

Fă-o odată! Arată-i Dellei că îi respecti cultura!

Kylie înghiți în sec, înclină puțin paharul și speră din toată inima că Della aprecia gestul ei. Spunându-și în sinea ei că trebuia doar să guste, nu să bea, așteptă ca lichidul să-i umezească buzele.

În secunda în care lichidul cald îi atinse buzele, îi veni să-și smulgă paharul de la gură, dar cumva sângele roșu și gros i se strecură printre buzele strânse. Îi veni să icnească, dar apoi simți explozia gustului pe vârful limbii. Semăna